

ЂОРЂО СЛАДОЈЕ

НУЈНО ВИНО

ШТА ЋЕМО И КОМЕ

Шћиа ћемо и коме вране и ѓавране
 Све су велике ѿсеме исћеване
 Мене ћи је лако уверићи у ћио
 Ја бих најрадије над свиме заћућио
 Ал не мари жуна свеједно је сови
 Нић хају славуји чавке ѓолубови

Хајд ућућкај ћука убеди ћећреба
 Пева кукавица а ћрићева зеба
 Певају и ћећли – ћек шћио нису ћрећи
 Да ѓа се можещ јощ једном одрећи
 И ѓуске у маћли ко да нещћио славе
 Дећлић за сћас свећиа шаље брзојаве

Поју ждрал и лабуд кос ѓрлица креја
 Да ѿсраме ѿесмом Марсију Орфеја
 Траје врайчја ѓраја ласћавичја цика
 Изван исћорије славе ѿоећика
 Шћио ѓракћу да све су ѿсеме исћеване
 А чуј како щева дрозд не зна да сћане –

По ћоме цвркућу цилику и ѓаку
 Можда ћемо једном сћићи на Ићиаку

МОЛИТВА ИЗ НЕГАВА

Развождена и разњеџоџена
Пребијена на ѿри ѿловине –
Једна сјајка с крѿиа и звоника
Друџа сузи у сѿарачком оку
Ону ѿрећу развлаче скакавци
И ѿрџовци ушѿве злаѿокрале

С џорње сѿирани кућа ѿодуѿрѿиа
А ѿо ѿџзи худи укућани
Раскивају Немањино блаџо
На жеѿионе ѿуце и ѿраѿорце
Пророци јџ ѿреѿие избављењем
Сѿасиоци заѿѿиом и сурџуном

На дну ѿужне жуѿе без жуѿана
Свуд се диме народне кухиње
Под ѿисадом каце и казани –
Кличе нишчи шенлучи убоџи
Букаџије у колу иџрају
На сабору велике самоће

Цвокоѿиом се душе дозивају
А бреџови вуком и џавраном
Злаѿино сноѿље нујни виноџради
Почуѿаном косом ѿовезани
Царским друмом ѿџу ѿџорелци
Све уѿвару сѿиѿже ѿривићење

Буја бујад надире лобода
Глуви брѿљан муѿина ѿравуљина
Аѿѿовина и јадиковина
Амброзија ѿроскоѿи џладиѿиѿика
И сѿиудена војска маховине –
Зелен зулум земљу ѿриѿиѿиснуо

Надула се од маџле и дима
Не видиѿи јџ лица ни обличја
Ко и свакој џрдној раселини
Којом ѿуѿиње воде необичне
Троимене свеѿие и уклеѿие –
Не моџу јџ крв и сузе сѿираѿи

И још ће се наџуџајџи сџида
Наслуџајџи уз џусле вајаја
Обурвана обескосовљена
Нокџима се за облаке држи
Да у живо блаџо не џоџоне –
Помози јој Свеџла Помоћнице

НУЈНО ВИНО

Час сам џиџмиџ а час диносаур
У маленој Бањској џужни каур
Шџо се каје џа оџеџ заклиње
Нујним вином Бановић Сџрахиње

Веје џрина и фрџиџи џуџаник
Просџа се све џџо срџем браних
А џџо осџа сџало би у вазу
У самоћи сџиду и џоразу

Кос се џласне џавран сова ли је
Са дна дуџе џрдне џровалије
Где још џиџња и џрисно и ниње
Вечна џуџа Бановић Сџрахиње

Божур-џоље – џанаџ баруџана
Пир хиџена и оранџуџана
А над џољем џомрчина џоња
И чеџврџи јахач џоји коња

Пева џлева цваџу сџрах и иње
Сузе фрџеке дрџиџе монахиње
Месеџ џлаву скрива у облаке
Да џреброји и он сребрњаке

На крсџаче кидиџе зловераџ
Пукла сџруна џросуџи десџџераџ
Тек кроз дисџиџх слеђен од ужаса
Прхне уџва уџехе и сџаса

НАКОН ОЛУЈЕ

Реци ми да Ти ниси Госиоде милосииви
Јабуци ишчуио срце скршио ребра шљиви
Из зависии и злобе из иизме и освеше
Смлавио кукурузе ишеницу сунцокреће
Па сад у блаиу леже ко рањеници на Церу
Мада се бац ничим нису ољушили о веру
О иоси и завеи и иромисао Твоју
Ниши су ширили јерес међ жбуњем у осоју

Него се сирацан неко играо веиром и градом
Над вршовима свеилим и Твојим рукосадом
Ззромио црни јасен смождио багрем бели
И сиабло безимено које су некад довели
Из далекога свеиа ко Пуцкиновог деду
Да им клизицие држи и служи дрвореду

Ко уличаре иросие ироиуве шарлаиане
Оборио у канал бресиове и илаиане
Обещасио ирещињу сломио брезу у сируку
И ирейуко је у мраку како се блуднице иуку

Реци ми Боже благи да није Твојом вољом
Већ да је оиак неко чинио сав ииај иолом
Неко ко није мого ни знао да иоднесе
Преидобне лиие иоилоле и чемиресе

Ако у иоме ииак и Твога удела има
О иещко ии је нама – иещко нама свима

ШАПАТ ИВАНА В. ЛАЛИЋА

А кад кренуше оиеи ио Босни да се бију
Признајем и ми смо нацима носили муницију –
Кайрене заиаљиве и сонешне шаржере
У име иредака славних оиацбине и вере
Све лирски веишери и листом бесиозивци
После је судија реко – ио су највећи кривци

Тако служисмо једном у цркви сред Грнова
Без олишара и звона без иевнице и крова

С деишињом надом да иши још сѣаса има свеише
Док је кроз облак мирно Месеџ бирао меише
А Свеиши Лука лучем итражио душама луку
Пре но их веишар и вуџи ио јамама развуку

У новембарској ноћи у ишусишој иомрчини
И сада чујем шайаиш о умореним у Глини
Песника чије риме звери и људе кроише
И сјајну ионад хумке ишу заиршканоџ ироише
И чујем џа док иишиа збуњено ко основаџ –
Колико је одавде и џде му дође Сишолаџ

Кршећи ивалидрвџе дрхишурџи шака иеџава –
Тамо су и моји били и бресква и Бреџава
И византишџски илава небеса над касабом –
Све је ишо сад далеко мени сишаром и слабом

ПАМТИМ КАКО СЕ ЛЕТИ

Још иамтиим како се леиши
И сва је мука у ишом
Памтиим док ми се смеју
У крила уишеџнуишом

Онај илавейиши лейейи
Дрхишај у сјајном слаиш
Скуиљи од худоџ века
У свакидашњем долаиш

Памтиим како ми у сну
Кроз иесму језде Пеџази
У ведринама иречисиим
Тамо џде чизма не џази

Последњи ишрзај крила
И уздах сишароџ Дедала
И како си ме скрханоџ
У маслињаку џледала

Заносну службу иамтиим
У Твојој свеишлој коњици
Док у џлувилу скончавам
У црној сриској хроници